

Our Possessions, Our Selves - BM 58b

The gemara in BM 58b states that oppression with speech (ona'at devarim) is a greater sin than oppression with finances (ona'at mammon). One reason given is because while the latter affects money, the former affects the "self." This distinction is well-worn among Chazal, both in terms of protecting/harming someone's possessions vs. their person and in terms of using one's own possessions vs. one's own person to do good. We will examine this distinction in this shiur.

Questions? Comments? Email dinanddaf@gmail.com.

1. בבא מציעא נח:

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: גדול אונאת דברים מאונאת ממון, שזה נאמר בו "ויראת מא-להיך", וזה לא נאמר בו "ויראת מא-להיך". ורבי אלעזר אומר: זה בגופו וזה בממונו. רבי שמואל בר נחמני אמר: זה ניתן להישבון, וזה לא ניתן להישבון. תני תנא קמיה דרב נחמן בר יצחק: כל המלבין פני חבירו ברבים, כאילו שופך דמים.

Rabbi Yohanan says in the name of Rabbi Shimon ben Yoḥai: Greater is the transgression of verbal mistreatment than the transgression of monetary exploitation, as with regard to this, verbal mistreatment, it is stated: "And you shall fear your God." But with regard to that, monetary exploitation, it is not stated: "And you shall fear your God." And Rabbi Elazar said this explanation: This, verbal mistreatment, affects one's body; but that, monetary exploitation, affects one's money. Rabbi Shmuel bar Naḥmani says: This, monetary exploitation, is given to restitution; but that, verbal mistreatment, is not given to restitution.

תני תנא קמיה דרב נחמן בר יצחק: כל המלבין פני חבירו ברבים, כאילו שופך דמים. אמר ליה: שפיר קא אמרת, דחזינא ליה דאזיל סומקא ואתי חורא.

The Gemara relates that the *tanna* who recited *mishnayot* and *baraitot* in the study hall taught a *baraita* before Rav Naḥman bar Yitzḥak: Anyone who humiliates another in public, it is as though he were spilling blood. Rav Naḥman bar Yitzḥak said to him: You have spoken well, as we see that after the humiliated person blushes, the red leaves his face and pallor comes in its place, which is tantamount to spilling his blood.

2. תוספות שם ד"ה זה

זה בגופו וזה בממונו - והא דאמרי' פרק הגוזל בתרא (ב"ק ד' קיט.) הגוזל לחבירו שוה פרוטה כאילו גזל נשמתו היינו משום דפעמים רעב כבד ואין לו במה לקנות אבל יש הרבה בני אדם שאינם חסרים כל כך:

3. ברכות לב:

ואמר רבי אלעזר: גדולה תענית יותר מן הצדקה. מאי טעמא — זה בגופו, וזה בממונו.

And R. Elazar said: fasting is greater than charity. Why? One is done bodily, while the other is done financially.

4. סוכה מט:

תנו רבנן: בשלשה דברים גדולה גמילות חסדים יותר מן הצדקה. צדקה — בממונו; גמילות חסדים — בין בגופו, בין בממונו. צדקה — לעניים; גמילות חסדים — בין לעניים בין לעשירים. צדקה — לחיים; גמילות חסדים — בין לחיים בין למתים.

The rabbis taught: bestowing kindness is greater than charity in three ways: 1) charity is done financially, while bestowing kindness is done bodily and financially; 2) charity is given to the poor, while bestowing kindness is given to poor and rich alike; 3) charity is for the living, while bestowing kindness is for both the living and the dead.

5. משנה נגעים יב:

פי' ראתי הבית. ובא אשר לו הבית והגיד לכהן לאמר כנגע נראה לי בבית (ויקרא יד). אפלו תלמיד חכם ויודע שהוא נגע ודאי, לא יגזר ויאמר נגע נראה לי בבית, אלא כנגע נראה לי בבית. וצוה הכהן ופנו את הבית (בט"ר) יבא הכהן לראות את הנגע ולא יטמא כל אשר בבית ואחר כן יבא הכהן לראות את הבית (שם), ואפלו חבילי עצים, ואפלו חבילי קנים, דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר, עסק הוא לפני. אמר רבי מאיר, וכי מה מטמא לו. אם תאמר, כלי עציו ובגדיו ומתכותיו, מטבילין והן טהורים. על מה חסה התורה. על כלי חרסו ועל פכו ועל טפיו. אם כן חסה התורה על ממונו הבזוי, קל וחמר על ממונו החביב. אם כן על ממונו, קל וחמר על נפש בניו ובנותיו. אם כן על של רשע, קל וחמר על של צדיק:

What is the procedure for the inspection of a house? "The owner of the house shall come and tell the priest, saying, "Something like a plague has appeared upon my house" (Leviticus 14:35). Even if he is a learned sage and knows that it is definitely a nega, he may not speak with certainty saying, "A plague has appeared upon my house," but rather, "Something like a plague has appeared upon my house." "The priest shall order the house cleared before the priest enters to examine the plague, so that nothing in the house may become unclean; after that the priest shall enter to examine the house." Even bundles of wood and even bundles of reeds [must be removed], the words of Rabbi Judah. Rabbi Shimon said: clearing keeps him occupied. Rabbi Meir said: But which [of his goods] could become unclean? If you were to say, his articles of wood, of cloth or of metal, he could immerse them and they will become clean. What is it that the Torah has spared? His earthenware, even his cruse and his bucket. If the Torah thus spared a man's humble possessions, how much more so would it spare his cherished possessions! If for his material possessions, how much more so for the life of his sons and daughters! If for the possessions of a wicked man, how much more so for the possessions of a righteous one!

7. יומא כב:-כג.

ואמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוידק: כל תלמיד חכם

And Rabbi Yohanan said in the name of Rabbi Shimon ben Yehotzadak: Any Torah scholar

שאינו נוקם ונוטר כנחש — אינו תלמיד חכם. והכתיב: "לא תקום ולא תטור"? ההוא, בממון הוא דכתיב, דתניא: איזו היא נקימה ואיזו היא נטירה? נקימה — אמר לו: השאילני מגלך, אמר לו: לאו. למחר אמר לו הוא: השאילני קרדומך, אמר לו: איני משאילך, כדרךך שלא השאלתני — זו היא נקימה.

who does not avenge himself and bear a grudge like a snake when insulted is not considered a Torah scholar at all, as it is important to uphold the honor of Torah and its students by reacting harshly to insults. The Gemara asks: But isn't it written explicitly in the Torah: "You shall not take

vengeance nor bear any grudge against the children of your people” (Leviticus 19:18)? The Gemara responds: That prohibition is written with regard to monetary matters and not personal insults, as it was taught in a *baraita*: What is revenge and what is bearing a grudge? Revenge is illustrated by the following example: One said to his fellow: Lend me your sickle, and he said: No. The next day he, the one who had refused to lend the sickle, said to the other person: Lend me your ax. If he said to him: I will not lend to you, just as you did not lend to me, that is revenge.

וְאִיזוֹ הִיא נְטִירָה? אָמַר לוֹ: הַשְׂאִילֵנִי קֶרְדוֹמָךְ, אָמַר לוֹ: לֹא. לְמַחֵר אָמַר לוֹ: הַשְׂאִילֵנִי חֲלוּקָה! אָמַר לוֹ: הִילָךְ, אֵינִי כְמוֹתְךָ שֶׁלֹא הַשְׂאִילְתָּנִי. זֶה הִיא נְטִירָה.

And what is bearing a grudge? If one said to his fellow: Lend me your ax, and he said: No, and the next day he, the one who had refused to lend the ax, said to the other man: Lend me your robe; if the first one said to him: Here it is, as I am not like you, who would not lend to me, that is bearing a grudge. Although he does not respond to his friend's inconsiderate behavior in kind, he still makes it known to his friend that he resents his inconsiderate behavior. This *baraita* shows that the prohibition relates only to monetary matters, such as borrowing and lending.

וְצִעֲרָא דְגוּפָא לֹא? וְהָא תְנֵינָא: הִנְעֵלְבִין וְאֵינִן עוֹלְבִין, שׁוֹמְעִין חֲרָפְתָּן וְאֵינִן מְשִׁיבִין, עוֹשִׂין מַאֲהָבָה וְשִׁמְחִין בְּיִסּוּרֵין, עֲלֵיהֶן הַכְּתוּב אוֹמֵר: “וְאוֹהֲבֵיו כְּצֹאת הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבּוֹרָתוֹ!”

The Gemara asks: But does the prohibition against vengeance really not relate also to matters of personal anguish suffered by someone? Wasn't it taught in a *baraita*: Those who are insulted but do not insult others, who hear themselves being shamed but do not respond, who act out of love for God, and who remain happy in their suffering, about them the verse states: “They that love Him be as the sun when it goes forth in its might” (Judges 5:31). This *baraita* shows that one should forgive personal insults as well as wrongs in monetary matters.

8. Rabbi Elyakim Krombein, Revenge and Grudge in the Case of Personal Affliction (נקימה), Tehumin Journal 6, 293-4

אכן נראה שרבותינו נקטו את הדוגמא של השאלת הקרדום בכוונה מדוקדקת, משום שבכגון זה הנקמה מתייחסת לאי גמילות חסד, אך לא לפגיעה בזכויות הזולת. וכבר ראשונים עמדו על כך שלכאורה אין כלל עבירה באי-השאלת הקרדום...וע"פ זה יש לומר שכאשר קובעת הגמרא ביומא שאיסורי נקימה ונטירה נאמרו רק בממון (בניגוד לצער הגוף), היא מתכוונת דוקא לאי-גמילות חסד ולא למקרה של פגיעה ממשית בזולת. אין הגיון בהגבלת האיסורים לתחום הממוני בכללותו. אבל מכיון שהפרשה עוסקת בממון אנחנו מגבילים את האיסורים בדבר הלמד מעניינו לאותם ענייני ממון המתקבלים על הדעת – מניעת ממון של חסד דוקא בניגוד לפגיעה בזולת הן בגופו הן בממונו. מסתבר מאוד שהתורה לא תדרוש שנבליג על פגיעות ממשיות.

It seems that the rabbis used the example of borrowing a hatchet very particularly, because in such a case the revenge is a response to a lack of bestowing kindness, but not to any harm in the rights of the other. And the early commentators already observed that apparently, there is no actual transgression in refusing to lend someone a hatchet...and based on this, one may say that when the Gemara in Yoma establishes that the prohibitions of revenge and grudge were said only in the context of money (as opposed to personal affliction), it refers specifically to a lack of bestowing kindness and not to a case of actual harm caused to one's fellow. There is no

logic to confining these transgressions to the realm of the financial in general. However, since the Scriptural context is engaged in discussions of money, we confine these transgressions to what can be learned from the context, i.e., monetary issues that make sense: keeping hesed money from another, as opposed to actually harming the other, whether in body or in assets. It makes

perfect sense that the Torah would not require that we would repress ourselves regarding actual harm.

9. ברכות סא:

”וְאַהֲבַת אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ”. תִּנְיָא, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: אִם נֹאמַר ”בְּכָל נִפְשְׁךָ”, לָמָּה נֹאמַר ”בְּכָל מַאֲדְךָ”? וְאִם נֹאמַר ”בְּכָל מַאֲדְךָ”, לָמָּה נֹאמַר ”בְּכָל נִפְשְׁךָ”? אֵלֶּא אִם יֵשׁ לָךְ אָדָם שְׂגוּפוֹ חֲבִיב עָלָיו מִמְמוֹנוֹ — לָכֶּה נֹאמַר ”בְּכָל נִפְשְׁךָ”. וְאִם יֵשׁ לָךְ אָדָם שְׂמִמּוֹנוֹ חֲבִיב עָלָיו מְגוּפוֹ — לָכֶּה נֹאמַר ”בְּכָל מַאֲדְךָ”.

We learned in our mishna the explanation of the verse: “And you shall love the Lord your God with all your heart and all your soul and all your might” (Deuteronomy 6:5). This was elaborated upon when it was taught in a *baraita*: Rabbi Eliezer says: If it is stated: “With all your soul,” why does it state: “With all your might”? Conversely, if it stated: “With all your might,” why does it state: “With all your soul”? Rather, this means that if one’s body is dearer to him than his property, therefore it is stated: “With all your soul”; one must give his soul in sanctification of God. And if one’s money is dearer to him than his body, therefore it is stated: “With all your might”; with all your assets.